

För att anses tillhandahålla marknadstjänster måste de främst finansieras av hushållen och/eller privata försäkringsbolag, eller främst finansieras genom offentliga medel om de tillhandahåller tjänster åt den offentliga sektorn till priser som har ekonomisk betydelse.

Om de räknas som icke-marknad skall de klassas under offentlig sektor.

När det gäller delstaternas räntefria lån till sjukhusen så bör de, förutsatt att de offentliga sjukhusen i Österrike är institutionella enheter och tillhandahåller marknadstjänster, hanteras på följande sätt:

- Om finansieringen är en ensidig transaktion, dvs. man räknar inte med återbetalning, skall den behandlas som en kapitaltransferering.
- Om finansieringen omfattar återbetalning till det offentliga enligt avtalsvillkor (återbetalningsdag finns angiven) och man räknar med återbetalning, skall den behandlas som ett lån. Men den potentiella ränta på lånet som efterskänks kan betraktas som stöd till den tjänstetillhandahållande verksamheten.

När det gäller överföringen av fastigheter till statens fastighetsbolag (BIG) är det lämpligt att erinra om att följande gäller enligt principerna för ESA 95:

- Om BIG huvudsakligen erbjuder tjänster åt enheter inom den offentliga sektorn skall det räknas till offentliga sektorn.
- Om BIG upplåter lokaler huvudsakligen utanför den offentliga sektorn skall det behandlas som ett icke-finansiellt bolag.

Ett slutgiltigt beslut om hur BIG skall klassas kommer dock att fattas av Eurostat efter nästa besök hos Österrikes centrala statistikorgan.

(2001/C 364 E/272)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2123/01

från Mihail Papayannakis (GUE/NGL) till kommissionen

(13 juli 2001)

Ämne: Införlivande av gemenskapslagstiftningen i medlemsstaternas nationella rätt

Enligt kommissionens halvårsvisa "resultattavla" förekommer det omfattande förseningar i medlemsstaternas införlivande av gemenskapslagstiftningen. 11 % av den antagna lagstiftningen har inte införlivats i medlemsstaternas nationella rätt inom föreskrivna tidsfrister och endast tre medlemsstater (Sverige, Danmark och Finland) verkar iaktta åtagandet från toppmötet i Lissabon om att införliva 98,5 % av gemenskapslagstiftningen före 2002. Enligt kommissionsledamot Bolkestein riskerar i fallande ordning Grekland, Frankrike, Italien, Förenade kungariket, Österrike och Tyskland att inte lyckas uppnå målet för införlivningen av gemenskapslagstiftningen före mars 2002.

Med anledning av detta vill jag fråga kommissionen om den anser att Portugals metod att utse en person som är ansvarig för införlivandet av gemenskapslagstiftningen i den nationella rätten är effektiv, och om den har för avsikt att föreslå att även de andra medlemsstaterna skall göra på liknande sätt för att lyckas uppnå förverkligandet av målet från toppmötet i Lissabon?

Svar från Frederik Bolkestein på kommissionens vägnar

(17 september 2001)

Det är medlemsstaternas sak att avgöra vilken organisation som passar för att genomföra gemenskapsrätten i nationell lagstiftning. Vissa medlemsstater, såsom Portugal, Sverige och Luxemburg, har tillsatt samordnare för den nationella genomförandefasen som ansvarar för att åtgärder för att genomföra gemenskapsrätten vidtas i tid. Av resultaten i Resultattavlan för den inre marknaden från maj 2001 framgår det att dessa medlemsstater lyckats reducera sina underskott med framgång. Sveriges underskott på

0,5 % är det lägsta bland medlemsstaterna. Luxemburg och Portugal med underskott på 2 % respektive 2,7 % har båda flyttat upp fyra platser i den allmänna rangordningen sedan de tillsatte samordnare för det nationella genomförandet.

Kommissionen uppmanar utbyte av bästa metoder för att genomföra gemenskapsrätten, t.ex. att tillsätta en samordnare och/eller regelbundna lägesrapporter till nationella parlament, särskilt genom Rådgivande kommittén för den inre marknaden. Kommissionen räknar med att medlemsstaterna tittar på dessa möjligheter när de beslutar om åtgärder för att nå Europeiska rådets mål för våren 2002, dvs. ett underskott på 1,5 %.

(2001/C 364 E/273)

SKRIFTLIG FRÅGA E-2164/01
från Colette Flesch (ELDR) till kommissionen

(19 juli 2001)

Ämne: Bryssel: en huvudstad för Europa?

Enligt tidningsuppgifter har den belgiske premiärministern och kommissionens ordförande anordnat ett möte för att diskutera Bryssels roll som europeisk huvudstad.

1. Är ordförandens agerande resultatet av ett kommissionsbeslut?
2. Om så är fallet, anser kommissionen att det tillkommer den att agera på detta sätt i frågan om huvudstadens placering genom att ta Bryssels parti, och kan den motivera sitt ställningstagande?
3. Om så inte är fallet, är kommissionsordförandens agerande att betrakta som ett privat initiativ?
4. Är ordföranden beredd att agera på samma sätt för Luxemburg och Strasbourg?

Svar från Romano Prodi på kommissionens vägnar

(31 juli 2001)

Ordförande Romano Prodi deltog i det möte som parlamentsledamoten frågar om. Mötet anordnades för att diskutera förklaring 22 om var Europeiska rådet skall hålla sina möten, vilken fogats till Nicefördraget. I förklaringen sägs: "Från och med 2002 skall ett av Europeiska rådets möten under varje ordförandeskap hållas i Bryssel. När unionen har arton medlemmar skall alla Europeiska rådets möten äga rum i Bryssel."

Vid mötet, som leddes av premiärminister Verhofstadt och ordförande Prodi, utbyttes endast tankar om hur Bryssels image och roll kan framhåvas mot bakgrund av Europeiska rådets förklaring. Det var inte fråga om att ifrågasätta institutionernas lokalisering, som finns angiven i EG-fördraget.

Den sista frågan saknar alltså föremål.

(2001/C 364 E/274)

SKRIFTLIG FRÅGA P-2226/01
från Roger Helmer (PPE-DE) till kommissionen

(18 juli 2001)

Ämne: Tobaksdirektivet, artikel 7

Kan kommissionen bekräfta att förbudet mot reklam eller liknande åtgärder för cigaretter av normal styrka inte gäller för cigaretter som exporteras till länder utanför EU?